

תת"ע (עכו) 5643-04-23 - מדינת ישראל נ' רפעאת בשאנקה

תת"ע (עכו) 5643-04-23 - מדינת ישראל נ' רפעאת בשאנקהשלום עכו

תת"ע (עכו) 5643-04-23

מדינת ישראל

נגד

רפעאת בשאנקה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[09.10.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 18.09.2023 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 04.09.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 קובעת "חזקת מסירה" לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (ניתן ביום 09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 03.10.2023 כאשר לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה. לגופו של עניין המבקש טוען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון וכי הוא מתגורר ביישוב סלאמה בו קיימת בעיה בהמצאת דברי דואר. זימון לדיון נשלח לכתובת המבקש וחזר בציון "לא נדרש"; הדבר מהווה המצאה כדיון. ראה בעניין זה עניין סאלם וכן עפ"ת 34799-04-22 אסד טבאש נ' מדינת ישראל". הגם שהמבקש טען כי קיימת בעיה בחלוקת הדואר ביישוב, עיון בתיק בית המשפט מעלה, כאמור לעיל, כי פסק הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 18.09.2023 הומצא לידי המבקש עוד ביום 03.10.2023 כאשר לפי אישור המסירה הקיים בתיק, דואר הדואר נמסר "לידי הנמען הרשום", הדבר משמיט את הקרקע מתחת לטענת המבקש בדבר אי קבלת דברי דואר. יתירה מזו, נקבע זה מכבר בפסיקה כי החובה לעדכן כתובת מלאה לצורך קבלת דברי דואר הינה חובה המוטלת על כתפי הנהג. יוצא איפוא כי היה על המבקש לעדכן את כתובתו המלאה במשרד הפנים ופנקס הנהגים, ולמצער לעדכן מספר תיבת דואר, על מנת להבטיח כי דברי דואר אשר יישלחו אליו, יגיעו ליעדם. לעניין חובת אדם לעדכן את כתובתו במשרד הפנים ראה רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל, 1.5.2007; רע"פ 1673/15 אלזיאדנה נ' מדינת ישראל, 16.6.2015; רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל, 10.2.2015; כן ראה דבריו של כב' השופט בולוס בעפ"ת 18412-02-24 חאלדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.03.2024). לאור האמור לעיל, אני קובעת כי המבקש זומן כדיון ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון. באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו. המבקש אמנם טען כי אחר נהג ברכב במועד ביצוע העבירה ואף צירף תצהיר מטעמו, אולם לא נהיר כיצד המבקש והמצהיר זכרו לפני יותר משנתיים - ביום 03.06.2022 בשעה 19.48 נהג המצהיר ברכב בצומת רחובות בן עמי ואברהם בן שושן בעכו. לעניין אי קבלת תצהיר של אחר כמי שנהג ברכב כעילה להארכת מועד להישפט, אשר כוחם יפה גם בענייננו, ראה עפ"ת 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, שם נקבע כך: "באשר לטענה של עיוות דין, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא כי טענה שנהג אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, וגם כאשר טענה זו מגובה בתצהיר שבו הנהג האחר מודה בביצוע העבירה, לא הצדיקה על-פי הפסיקה הארכת מועד להישפט, ראו לעניין זה גם בפסק דין רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת-ישראל, וכן פסק דין סאלם". (ההדגשה אינה במקור, ג.נ.ע.)

כן ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חושש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ה, 09 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.